

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Bernardi Primi Clarævallensis Abbatis, Ordinis
Cisterciensium Antesignani, melliflui Ecclesiæ Doctoris
Sermones In Dominicis & Festa per annum**

Bernardus <Claraevallensis>

II. De vers. 2. Dicit Dom. susceptor meus es tu &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39254

malo doceat esse quærendam. At verò diligenter attende, quod, in protectione, dicit: non in præsentia. Angelus in præsentia ejus exultat: ego utinam possim in ejus protectione morari! Ille beatus in præsentia, ego utinam in protectione sim securus! *DEI cæli*, inquit: Licet enim ubique esse non dubitetur, sic tamen in cælo est, ut ad ejus comparationem nec esse videatur in terris. Propter quod & orantes dicimus: *Pater noster qui es in cælis*. Sicut enim anima cum in toto quoque sit corpore, excellentius tamen & singularius est in capite, in quo sunt omnes sensus, (nam in cæteris omnibus membris vix unum exercet solum, scilicet tactum, unde quantum ad eum modum quo in capite est, cætera membra videtur quodammodo non tam inhabitare quam regere) ita si præsentiam illius cogitemus, qua beati angeli perfruuntur, videri possumus vix aliquam Dei protectionem & nomen habere. Felix tamen anima, quæ vel hanc protectionem meretur. *Dicit enim Domino, susceptor meus es tu*. Verum id quidem sermoni alteri reservamus.

Deus cur peculiariter dicatur esse in cælo, cum sit ubique.

S E R M O II.

De Vers. II. *Dicit Domino, susceptor meus es tu &c.*

” **Q**ui habitat in adjutorio Altissimi, ait Propheta, dicit Domino, susceptor meus es tu, & refugium meum, Deus meus sperabo in eum. Dicit in gratiarum actione, Confitemini Domino misericordiae ejus super duplici adjutorio ejus. Omnis enim qui adhuc in adjutorio habitat, non in regno; & frequenter opus habet fugere, & interdum cadit. Fugere, inquam, dum in hoc corpore sumus à facie tentationis persequentis oportet. Quòd si minus celeriter fugimus, aliquandò (ut assolet) impellimur & evertimur, sed Dominus suscipit nos. Ipse itaque refugium est, ut venientem cum stercoribus bouum pigrorum lapidatorem impigri fugiamus, & evadere possimus foedam nimis lapidationem. Ipse quoque susceptor est, ut etiam cum ceciderimus, non collidamur, quoniam supponit manum suam. Cum ergo tentationis impetum sentimus in cogitatione, statim fugiamus ad ipsum, & humiliter postulemus auxilium. Quòd si forte præocupaverit nos (ut aliquando) cum tardius, quàm oporteat, ad eum confugimus, solliciti simus ut suscipiat nos manus Domini. Homines enim aliquando cadere necesse est, dum in hoc seculo detinentur: sed alij colliduntur, alij non, quia Deus supponit manum suam. Sed quomodo eos discernere poterimus, ut segregemus juxta *a Matt. 25. c* Domini exemplum, *a* agnos ab hoedibus, justos ab injustis? Nam & *b Prov. 24. b* *septies in die cadit b*,

Fugere & cadere opus habemus, dum sumus in hoc corpore.

Antidotum contra tentationes.

Verum hoc interest inter eorum casus, quod justus suscipitur à Domino,

In Psalmum XC. Qui Habitat, Serm. II. 497

Domino, ideoque refurgit fortior. Injustus autem eum ceciderit, non adijciet ultra ut refurgat; imò verò aut in pudorem noxium, aut in impudentiam cadit. Aut enim excusat, quod fecit, & hic est pudor adducens peccatum. Aut fit ei frons meretricis, & jam nec Deum timet, nec hominem reveretur, sed prædicat peccatum suum sicut Sodoma. Justus verò super manum Domini cadit, & miro quodam modo etiam ipsum ei peccatum in iustitiam cooperatur: *Scimus enim quoniam diligentibus Deum, omnia cooperantur in bonum.* Nonne cooperatur nobis ille casus in bonum, unde & humiliores efficimur & cautiores? Nonne Dominus cadentem illum suscipit, qui ab humilitate suscipitur? *Impulsus eversum ut caderem* (ait Propheta ^d) sed nihil profecit qui impulit me, *quoniam Dominus suscepit me.* Sic ergo dicet fidelis anima Domino, *susceptor meus es tu;* Possunt omnia dicere, Creator meus es tu. Possunt & animalia dicere, Pastor meus es tu. Possunt omnes homines dicere, Redemptor meus es tu. At verò *Susceptor meus es tu*, is tantum dicere potest, qui habitat in adjutorio Altissimi. Unde & addidit: *Et DEVS meus.* Cur non Deus noster? Quia in creatione, in redemptione, cæterisque communibus beneficijs est Deus omnium: sed in tentationibus suis tanquam proprium eum habent singuli electorum. Sic enim paratus est suscipere cadentem, & eripere fugientem, ut videri possit relictis omnibus alijs ei soli operam dare.

Propterea expedit omni animæ Deum semper attendere tanquam proprium non modo adiutorem, sed etiam inspectorem. Quomodo enim negligens poterit fieri, qui intuentem se Deum nunquam desinit intueri? Aut quomodo non quasi proprium illum habere videtur, qui sic eum super se videt intentum, ut omnia interiora ejus & exteriora omni hora considerare non cesset: omnesque non solum actus, sed etiam ipsos subtilissimos animæ motus perscrutetur atque dijudicet? Hic igitur non immerito dicere potest, *DEVS meus sperabo in eum.* Et attende quòd non dixerit, speravi, aut spero: sed *sperabo.* Hoc inquit, est votum meum, hoc propositum meum, hæc intentio cordis mei. Reposita est hæc spes mea in sinu meo, & in hac perseverabo. *Sperabo in eum.* Nec desperabo, nec frustra sperabo, quia maledictus qui peccat in spe; & nihilominus qui peccat in desperatione; sed nec esse volo de his qui non sperant in Domino. *Sperabo* inquit, *in eum.* Sed jam dic nobis quo fructu, qua mercede, quo lucro? *Quoniam ipse liberavit me de laqueo venantium, & à verbo aspero.* Sanè laqueum hunc, & hoc verbum, in diem alterum & sermonem, si placet alterum differamus.

Discrimen inter piorum & impiorum casum.

Rom. 8. c

d Psal. 117. b

Susceptorem suum vocare Deum solis competit pijs.

Deum ut inspectorem noster semper cogitandum.

SERMO